

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.610 van 29 september 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kazachse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2008 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 5 juni 2008 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, van de bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 16 juni 2008 en van het verslag van de ambtenaar-geneesheer van 4 juni 2008, opgesteld op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. AKYAZI, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekers kwam toe op Belgisch grondgebied op 19 juli 2000 en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. Op 1 december 2000 nam de gemachtigde van de minister beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Na dringend beroep nam de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staat-lozen op 20 april 2001 bevestigende beslissingen van weigering van verblijf.

1.4. Op 24 september 2003 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Op 24 september 2006 besliste de gemachtigde van de minister om de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk te verklaren.

1.6. Verzoekers dienden op 7 november 2006 wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 25 januari 2008 besliste de gemachtigde van de minister om de in punt 1.6. vermelde aanvraag onontvankelijk te verklaren.

1.8. Op 21 februari 2008 diende verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 2 juni 2008 verklaarde de gemachtigde van de minister de in punt 1.8. vermelde aanvraag ontvankelijk. De gemachtigde van de minister gaf op 2 juni 2008 instructies aan de bevoegde burgemeester om verzoekers in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie.

1.10. Op 4 juni 2008 stelde de ambtenaar-geneesheer een advies op.

1.11. Op 5 juni 2008 bevond de gemachtigde van de minister de in punt 1.8. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Verzoekers werden hiervan blijkens hun verzoekschrift op 16 juni 2008 in kennis gesteld.

1.12. Tegelijk met de in punt 1.11. vermelde beslissing, werden bevelen om het grondgebied te verlaten betekend.

2. Over het voorwerp van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift onder het kopje "*uiteenzetting van de feiten*" aan dat er op 16 juni 2008 ten gronde negatief beslist werd over hun in punt 1.8. bedoelde aanvraag. Zij stellen dat die beslissing hen op 16 juni 2008 betekend werd (zie punt 1.11). Zij preciseren dat zij tegen die beslissing een annulatieberoep en een verzoek tot schorsing wensen in te stellen.

2.2. Onder het kopje "*in rechte*" voeren verzoekers een eerste middel aan tegen de in punt 1.12. vermelde bevelen om het grondgebied te verlaten. Uit de bewoordingen van het tweede middel leidt de Raad af dat het wordt aangevoerd zowel tegen het in punt 1.10. bedoelde advies als tegen de in punt 1.11. vermelde beslissing.

2.3. Bij het verzoekschrift werd een kopie gevoegd van de in punt 1.12. vermelde bevelen om het grondgebied te verlaten en het in punt 1.10. bedoelde advies.

2.4. Verweerder meldt in zijn nota met opmerkingen het volgende: *“De aanvraag om machtiging tot verblijf werd op 5 juni 2008 ontvankelijk doch ongegrond bevonden. In de bestreden beslissing werd gesteld dat zij dringend gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen betekend op 21 februari 2008. Dit is de thans bestreden beslissing.”*

2.5. Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om het verzoekschrift uit te leggen en het voorwerp van het beroep te bepalen (cfr. R.v.St., nr.16.349, 5 april 1974 en R.v.St., nr.67.850, 29 augustus 1997). In dit verband dient rekening gehouden te worden met de vermeldingen in het verzoekschrift, de aangevoerde middelen en de bijlagen bij het verzoekschrift.

2.6. Gelet op het bovenstaande zijn de in punt 1.11. en 1.12. vermelde beslissingen en het in punt 1.10. vermelde advies voorwerp van onderhavig beroep.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn

3.1. In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van *“de beginselen van behoorlijk bestuur: de zorgvuldigheidsplicht”*. Verzoekers zijn van mening dat de Belgische Staat onzorgvuldig vergelijkend onderzoek leverde naar de medische problemen van verzoekster. Verzoekers stellen dat zij bij hun aanvraag tot verblijf een medisch attest hebben ingediend, opgesteld door dokter K. Verzoekers stellen dat de door verwerende partij aangestelde geneesheer enkel de medische stukken van dokter K. heeft bekeken zonder verzoekster aan een medisch onderzoek of minstens een gesprek te onderwerpen en hierbij de gezondheids-problemen van verzoekster banaliseert en minimaliseert. Verzoekers betogen dat het verslag van dokter K. en de ambtenaar-geneesheer verschillend zijn en dat minstens een derde controle had moeten plaatsvinden of een persoonlijk onderzoek van verzoekster. Verzoekers voegen eraan toe dat het bij twijfel zeer onzorgvuldig is om het verblijf te weigeren en verzoekers met hun twee kinderen het land uit te zetten. Zij stellen dat de betrokkene direct en persoonlijk om inlichtingen moest gevraagd worden.

3.2. Verweerder stelt het volgende in zijn nota met opmerkingen: *“Uit de aanvraag machtiging tot verblijf, (...) blijkt dat verzoekers hun aanvraag stoffeerden aan de hand van drie verschillende attesten. Deze attesten dateerden van 13 februari 2008 en werden opgesteld/ingevuld door de behandelde arts. Hierin werd de medische toestand van verzoekster uitvoerig beschreven. Het komt aan verzoekers toe om hun aanvraag zo goed mogelijk te staven aan de hand van medische stukken. De ambtenaar geneesheer geeft immers een advies dat gebaseerd is op de medische toestand van verzoekster en de medische omkadering in het land van oorsprong. De ambtenaar geneesheer dient de medische situatie van verzoekster op basis van het dossier en de aldaar voorliggende stukken te beoordelen. Hierdoor dringt een automatisch persoonlijk onderzoek zich niet op, zoals thans aangevoerd door verzoekers. De ambtenaar geneesheer wordt geacht voldoende bekwaam te zijn om zelf te oordelen of al dan niet een bijkomend onderzoek noodzakelijk is om een advies te geven. In casu bleek immers dat de medische toestand van verzoekster duidelijk kon wordt vastgesteld en geëvalueerd op basis van het dossier, gelet op de voorgelegde medische getuigschriften van de behandelende huisarts. Verzoekers brengen geen elementen aan om die vaststelling tegen te spreken. (...)”*

3.3. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (R.v.St., nr. 128.424 van 23 februari 2004). De Raad treedt niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. (R.v.St., nr. 118.534 van 23 april 2003).

3.4. De motivering van de in punt 1.11. vermelde beslissing luidt als volgt:

“(...)In het verzoekschrift halen betrokkenen medische problemen aan voor Mv. K. I. en leggen ter staving medische attesten voor. De ambtenaar-geneesheer evalueerde deze gegevens en besluit in een rapport van 04/06/2008 dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. Dat de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat uit de voorgelegde medische stukken voldoende blijkt dat de ingeroepen problematiek benigne en banaal is, dat geen bewijs aanwezig is dat de medische zorg/opvolging inderdaad wordt gevolgd en dat de betrokkene naar het herkomstland kan terugkeren (dat er geen medische contra-indicatie is dat Mv. K. niet zou kunnen reizen).

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkenen lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie welk werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. (...)”

3.5. Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grond-gebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt het volgende:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonedig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

3.6. Blijkens het administratief dossier legden verzoekers drie attesten neer, opgesteld door dokter K. ter ondersteuning van hun in punt 1.8. bedoelde aanvraag. Verweerder stelt daaromtrent in zijn nota met opmerkingen: *“Hierin werd de medische toestand van verzoekster uitvoerig beschreven”*. De bestreden beslissing werd getroffen op basis van een verslag van 4 juni 2008 van de ambtenaar-geneesheer die verbonden is aan de Dienst Humanitaire Regularisaties van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit verslag bevindt zich in het administratief dossier, samen met een schematische uitwerking van de door verzoekster aangehaalde gezondheidsproblemen, opgesteld door de ambtenaar-geneesheer. De vreemdelingenwet schrijft niet voor dat deze ambtenaar-geneesheer verplicht zou zijn over te gaan tot een persoonlijk onderzoek naar aanleiding van de ingeroepen medische toestand. Anderzijds dient het verslag van de ambtenaar-geneesheer die de medische problemen

evalueert aan te tonen op basis van welke elementen hij tot een gegeven evaluatie komt. In het verslag van de ambtenaar-geneesheer wordt het volgende vermeld:

“Hierbij dient te worden opgemerkt dat -hoewel dr. K. stelt dat de medische behandeling bezig is en voorzien is (er zou hierbij zelfs een ziekenhuisopname voorzien zijn, de indicatie voor opname is m.i. niet duidelijk) – de precieze aard en de voorziene duur van deze behandeling nergens omschreven wordt. Dr. K. stelt verder dat regelmatige opvolging door een neuroloog, psychiater en internist noodzakelijk is. Nochtans blijkt nergens uit de voorgelegde attesten dat betrokkene momenteel ook daadwerkelijk door een neuroloog, psychiater en internist opgevolgd wordt. Bovendien is dit alles m.i. moeilijk in overeenstemming te brengen met de benigne en banale aard van betrokkenes klachten: ‘psychosomatisch’.”

Het rapport van de ambtenaar-geneesheer stelt dat dokter K. meldt dat betrokkene een slechte levensverwachting heeft, zich niet kan verplaatsen, niet kan reizen naar het land van herkomst omwille van gevaar of een lange reis kan verdragen en dat aanwezigheid en zorg van de familieleden/en of derden noodzakelijk zijn omwille van het risico van acute psychose. De ambtenaar-geneesheer evalueert dit als volgt: *“(…) (oww gevaar- dit is evenwel geen medisch gegeven) (...) acute psychose (dit is evenwel geen te verwachten evolutie/complicatie bij psychosomatische klachten). Dit is m.i. eveneens moeilijk in overeenstemming te brengen met de benigne en banale aard van deze psychosomatische klachten.”* In casu dient de Raad vast te stellen dat in het verslag van de ambtenaar-geneesheer vaak de woorden “m.i.” (mijn inziens) voorkomen, die op zich nietszeggend zijn: *“(…) er zou hierbij zelfs een ziekenhuis-opname voorzien zijn, de indicatie voor opname is m.i. niet duidelijk)” (...) Bovendien is dit alles m.i. moeilijk in overeenstemming te brengen met de benigne en banale aard van deze psychosomatische klachten. (...) Derhalve is er mijns inziens vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Kazachstan.”*

3.7. Het komt niet aan de Raad toe om zelf te gaan beoordelen of verzoeksters medisch probleem een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. Wel moet de Raad in staat gesteld worden om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om het medisch probleem van verzoekster niet te beschouwen als een ziekte in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In casu werd verzoekster niet onderzocht door de ambtenaar-geneesheer. Evenmin raadpleegde hij een deskundige. Blijkens het dossier werd er niet gecorrespondeerd tussen de ambtenaar-geneesheer en dokter K. aangaande de gezondheidsproblemen van verzoekster. Er bevindt zich ook geen algemene informatie in het dossier aangaande psychosomatische klachten en de behandeling ervan in Kazachstan waarop de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om zijn advies op te stellen. Uit het dossier blijkt evenmin dat de betrokken ambtenaar-geneesheer een bijzondere expertise zou bezitten aangaande psychosomatische klachten en de behandeling ervan in Kazachstan. Gelet op het gestelde in punt 3.6. heeft de ambtenaar-geneesheer zich hoofdzakelijk gebaseerd op eigen oppervlakkige inzichten en overtuigingen om zijn advies op te stellen. Dit getuigt niet van behoorlijke feitenvinding.

3.8. Gelet op het gestelde in punt 3.7. getuigt de in punt 1.11. vermelde beslissing, waarin de gemachtigde van de minister de overwegingen van dit advies van de ambtenaar-geneesheer onderschrijft en als de zijne overneemt, niet van behoorlijke feitenvinding.

De zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. Het tweede middel is gegrond voor zover het gericht is tegen de in punt 1.11. bedoelde beslissing. Het tweede middel is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen het in punt 1.10. vermelde advies, aangezien dit geen individuele beslissing is in de zin van artikel 39/1, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

3.9. Verzoekers voeren in een eerste middel, gericht tegen de in punt 1.12. vermelde bevelen om het grondgebied te verlaten, aan dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd geschonden. Verzoekers voeren aan dat de motivering van voormelde bevelen niet correct is en niet de juiste motieven weergeeft. Zij preciseren dat hun aanvraag niet langer handelde over hun asiel en dat verweerder uit het oog lijkt te verliezen dat zij een “*vestigingsaanvraag om medische redenen*” indienden. Zij voegen eraan toe dat zij hiervoor een ontvankelijkheidsbeslissing ontvingen waarna zij ingeschreven werden in het vreemdelingenregister.

3.10. De in punt 1.12. vermelde bevelen om het grondgebied te verlaten luiden als volgt :

“(...) Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft. (Wet van 15 december 1980 – art. 7, alinea 1,2°).

Werd niet erkend als vluchteling (K.B. 8 oktober 1981 – art 75§2) (...)”

3.11. De verwerende partij stelt dat het eerste middel van de verzoekende partijen niet ontvankelijk is wegens gebrek aan belang, aangezien volgens haar geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Zij preciseert dat in de in punt 1.11. bedoelde beslissing verzoekers gevraagd werd dringend gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hen op 21 februari 2008 werd betekend.

3.12. De Raad stelt vast dat de stelling van de gemachtigde van de minister geen steun vindt in de in punt 1.11. bedoelde beslissing van 5 juni 2008. Hierin wordt de burgemeester van de betrokken gemeente verzocht aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen overeenkomstig het model van de bijlage 13, waarin de in punt 3.10. vermelde motivering dient te figureren.

De exceptie van onontvankelijkheid mist feitelijke grondslag.

3.13. De in punt 1.11. bedoelde beslissing bepaalt in fine “*Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het formulier B overeenkomstig het model van de bijlage 13 (...) aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Migratie-en asielbeleid waarbij hen bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen na de kennisgeving.*” De motieven van de bedoelde bevelen om het grondgebied te verlaten zijn op het ogenblik van het treffen van de in punt 1.11 vermelde beslissing en gelet op het gestelde in punt 1 wel degelijk correct. In die zin is het middel ongegrond. De Raad stelt echter vast dat aangezien de in punt 1.11. vermelde beslissing vernietigd wordt, verzoekers terugvallen op een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers hebben derhalve opnieuw een verblijfsgrond. Ze hebben op grond van artikel 7, §2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet recht op een attest van immatriculatie en kunnen derhalve niet het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Derhalve dienen de in punt 1.12. vermelde bevelen om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer gehaald te worden en dienen zij te worden vernietigd.

3.14. De verzoekende partijen hebben een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd tegen de in punt 1.11. vermelde beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vorderingen tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Worden vernietigd:

- De beslissing genomen door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 5 juni 2008 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.
- De bevelen om het grondgebied te verlaten, betekend op 16 juni 2008.

Artikel 2.

De vorderingen tot schorsing gericht tegen de in artikel 1 vermelde beslissingen zijn zonder voorwerp.

Artikel 3.

Voor het overige wordt het beroep verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.